

Een Ufo in Dordrecht....op de toekomst voorbereid?

December 2010 door Corina Mos

Langzaam tussen het zand, de kraanwagens en de modder op het bouwterrein verrees een ufo in Dordrecht. Het zwembad waar al mijn kinderen hun zwemdiploma's bij elkaar hadden gebikkeld wordt afgebroken. We kijken bij die afbraakfases rechtstreeks op de glijbaan vanbuiten af, de rest van de muren was al afgebroken. Het ziet eruit als een oorlogsgebied.

Het was de glijbaan waar mijn jongste zoon de badmeester voor de gek hield: als rolstoeler kon hij die écht niet beklimmen. En inmiddels had hij het aantal kilo's bereikt dat hij voor mij niet meer tilbaar was. Wel is hij ontzettend handig om op armkracht tree voor tree naar boven te huppen, dat heb ik ook diverse keren met hem gedaan. Maar bij de badmeester kon hij dat acuut niet... En badmeester was zo gek nog niet, die sjouwde keer op keer met hem alle trappen naar de glijbaan naar boven. En zo kreeg de badmeester een gratis fitness training van rond de 40 kilo.

Als rolstoeler met verlamde benen heeft hij zijn A diploma met aangepast zwemmen gehaald. Het zwembad wist geen raad met een joch dat alleen op armkracht zwemt. Dus voor zijn A diploma iedere week een jaar lang op en neer naar Rotterdam, midden in de spits. Zo heb ik voorkomen dat hij met schoolzwemmen als een vis op het droge aan de kant kon toekijken hoe anderen zich in het water vermaakten. Zijn B en C diploma heeft hij in het Zwembad in Dordrecht gehaald.

Nu dus een nieuw sport complex..

We zagen de openingsdatum in de krant, alsook een tip over sledge hockey: ijshockey op een kleine lage slee die met prikstokken vooruit gaat waarvan de andere kant de hockeystick is voor de puck. Bestemd voor rolstoelers maar óók voor validen! Om maar eens van integratie te spreken!

Mijn brein had echter de openingsdatum niet goed op de harde schijf gezet, de opening was pas een week later! (maar daar kwamen we pas later achter□) De voordeuren gingen prima, breed, rolstoeltempo maar geen slakken tempo en we kwamen in een hal waar je zo te zien met 700 man kan dansen. Mooi! We werden naar de ijsbaan verwezen, dus togen we op weg en werden ingehaald door de mevrouw achter de balie. "Ik geloof niet dat u naar binnen kan, de poortjes zijn zeer smal....." Behulpzaam opende ze een schuifdeur met haar pasje. Haar behulpzaamheid was warm, haar gezicht ook toen ze zich realiseerde dat rolstoelers niet gewoon naar binnen kunnen. Even later stonden wij in de koude lucht van de ufo, die de schaatsbaan bleek. Ruimte in overvloed en gladde vloeren, in het midden twee grote cirkels met ijs waar in een baan kunstrijders

aan het oefenen waren, nog geen slee te bekennen, ook niet op het droge, dus ik begon al nattigheid te voelen. De ijsmeester had van geen sledge hockey gehoord.....Dus togen wij verder om weer naar buiten te gaan. In ijzigheid blijven ronddolen zonder actie resulteert niet in warme handen.

De deur om naar buiten te gaan.....moest óók met een pasje worden geopend!

Dus gingen we naar de "smalle poortjes". Die waren écht smal. Zelfs met één wiel van zijn rolstoel zouden we er nog niet door kunnen. De enige manier om naar buiten te gaan vertelde ik zoon lief was uit zijn stoel te klauteren, op het bagagerek te gaan zitten zodat ik hem een duw kon geven over de rollers, en hopen dat hij zijn hoofd niet zou stoten aan de verticale stang én dat zijn rolstoel laag genoeg was zonder wielen om onder de verticale stang door te komen. Met deze kunst-truuk waren we bezig toen er op het raam werd geklopt en zenuwachtig naar ons werd gebaard. Ik zei nog tegen zoon lief dat het maar goed waad at hij niet elektrisch reed, die zou ik niet kunnen ont-wielen. Een toevallige bezoeker was naar de balie gerend om ons te bevrijden van ons gehannes. De dame van de balie holde achter haar aan, met pasje. Zo kon mijn zoon weer gewield het ijspaleis verlaten. We waren ontroerd door de vreemde mevrouw die ons écht wilde bijstaan, maar ook geïrriteerd, boos en ontgoocheld over de zoveelste hindernis die op je weg komt als je met een beperking moet leven. Sporters met een beperking, en ook juist jongeren met een beperking willen gewoon zijn, en niet apart door een andere ingang hun sportplek moeten bereiken met hulp van een ander.

In deze hal willen ze een heel team sledgehockeyers gaan trainen, liefst naar Olympisch niveau. Hoe moet dat als er op de hele verdieping maar 1 rolstoeltoilet is, die zo is gebouwd dat een beetje sportrolstoel niet naar binnen kan omdat de deur te smal is? Er was wel een hele rij dames én heren gewone toiletten, maar er is één rolstoeltoilet boven, en één beneden. Zou het dan toch een valide sport worden, dat sledge hockey?

We togen verder op onderzoek, en keken naar het zwembad. Ik vroeg aan de balie: Mevrouw, hoe kan een rolstoeler hier zwemmen? Bijna zichtbaar rezen er vraagtekens uit haar hoofd alsof die vraag nog nooit was gesteld. Uhhhhh....En met haar eigen inventiviteit meldde ze dat de uitgang geen poortjes had, dus dáár kon een rolstoeler naar binnen. Met een beetje pech tegen de stroom in als het druk is, maar een kniesoor die daarop let.

Ons opgetogen gevoel over de nieuwe ufo was wel verdwenen, en er verscheen weer het bekende "o ja" gevoel. Bekend van het baanbrekend fysieke én mentale hobbels nemen om er "gewoon" bij te horen en "gewoon" mee te doen.

We wilden ook nog even boven kijken. Er was immers een lift. Toen ik naar de knop zocht werd ik geattendeerd door een meneer. "nee mevrouw, u moet een sleutel vragen aan de balie en daarmee kunt u naar boven". O, reageerde ik, is dat om de zelfredzaamheid van rolstoelers te bevorderen floepte er uit mijn mond.

Volgende week is de echte opening. We zijn eigenwijs genoeg om toch te gaan. Voor sledge hockey. En we nemen een boomtak mee om de schuifdeur open te houden.....